

om der, naar der i Lovforslaget bruges Vendingen „Forsyning med Medicin“, ogsaa derved kunde forstaaes Forsyning med Ro og Hvile. Det tror jeg ikke er en Fortolkning, som lader sig gennemføre. Medicin er Medicin i den Forstand, som Sundhedsstyrelsen, hvis Tvivlsspørgsmaal opstaar, vil erkende det for at være Medicin, og saaledes som ogsaa Lovgivningen betragter Begrebet Medicin, naar den benytter dette Ord. Men med Hensyn til det ærede Medlems Ønske om, at ogsaa den Ro og Hvile, man skaffer Patienter, skal tages i Betragtning ved det offentlige Behandling af Spørgsmaalet, kan jeg henvise til de Bemærkninger, jeg allerede har gjort til de ærede Medlemmer for Vejle-Kredsen (Chr. Jacobsen) og Viborg-Kredsen (Ferd. Nielsen).

Det ærede Medlem spurgte, om ogsaa hede Vine og Cognac kunde regnes til Medicin. Jeg maa i høj Grad betvivle, at Sundhedsstyrelsen vil gaa med til at betragte Cognac og hede Vine som Medicin i Lovens Forstand. Jeg kan nu ikke opfatte det ærede Medlems Udtalelser om disse Stimulansers Virkning som Medicin saaledes, at han skulde tro, eller overfor denne Forsamling vilde sige, at der er Helbredelse i hede Vine eller Cognac. Jeg maa antage, det ærede Medlem mener, at der i visse Tilfælde, paa visse Sygdomsstadier, kan tiltrænges en bestemt Stimulus for at holde Legemets Virksomhed oppe, en Stimulus, som ydes af Lægerne paa forskellig Maade, ved Kamferindsprøjtning eller ved Indsprøjtning med Saltvand, og som bekendt bruger Lægerne ogsaa Alkohol dertil. Men det er ikke den Opfattelse af Begrebet Medicin, som er den populære, og jeg tror derfor, det var meget hensigtsmæssigt, at det ærede Medlem for Viborg-Kredsen (Ferd. Nielsen) imødegik den. Thi det vilde være beklageligt, om der fra denne Talerstol skulde trænge ud i Befolkningen den Opfattelse, at Cognac var Medicin paa den Maade, at det var nyttigt for Befolkningen i Almindelighed i Sygdomstilfælde at nyde saadanne stærke Drikke.

Pinholt: Jeg kan ikke smigre mig med, at det Svar, den højtærede Justitsminister gav mig, var meget imødekommande. Han udtalte, at nye Koste fejer bedst, og at det ikke var længe siden, vi havde revideret Epidemiloven. Jeg skal villigt indrømme, at jeg er en ny Kost i dette høje Ting, men jeg er ikke ganske ukendt med kommunalt Arbejde. Jeg har prøvet, hvordan det er at administrere den nye

Epidemilov, og hvilken uhyre Mængde Skriverier til ingen Verdens Nytte den giver, og jeg har erfaret, hvor overordentlig vanskeligt det er for den enkelte Kommune, som er blevet overfaldet af en Epidemilov, at udrede den Fjerdepart af Udgifterne, som man tidligere kunde ligne paa hele Amtet. Tidligere behøvede man nemlig ikke at konstatere, hvor de, der var angrebne af Sygdommen, havde deres Forsørgelseskommune. Naar de var indlagte paa et Sygehus i et Amt, var der ikke Spørgsmaal om andet, end at Amtet maatte betale sin Part. Naar man fik den Bestemmelse ind, at den enkelte Sognekommune skulde betale, var det navnlig af Hensyn til Københavns Kommune, som ønskede det, fordi der her i Staden opholdt sig en Mængde fremmede, som den kom til at betale for uden at faa nogen Refusion. Det var vist den egentlige Anledning til, at man ordnede det paa den Maade i Loven.

Jeg vil sige til den højtærede Justitsminister, at det er ikke mig personlig, der har fundet paa, at det vilde være heldigt at lave Epidemiloven om. Det er Sogneraadforeningerne og Amtsraadforeningen, der har ønsket det, og Amtsraadforeningen har ønsket det, fordi den har set, at Sognekommunerne havde vanskeligt ved at bære disse Udgifter. Amtskommunen er nu fri for dem, men den har set, at den burde tage dem. Jeg har ikke Indtrykket af, at det er saa overordentlig vanskeligt her at faa en Lov ændret. Vi ændrer mange Love, og det, vi her staar overfor, er ogsaa en Lovændring. Jeg skal derfor alligevel henstille, om den højtærede Minister ikke vil imødekomme et saa stærkt Ønske som det, jeg her har fremsat.

Det ærede Medlem for Vejle-Kredsen (Chr. Jacobsen) ønskede ind i denne Sag at drage en Del andre Spørgsmaal, navnlig Spørgsmaalet om, hvorvidt der kunde være Tale om at komme de angrebne til Hjælp i Hjemmene. Det forekommer mig, at det er et stort og ret omfattende Spørgsmaal, der maaske vanskeligt kan løses ved denne Lejlighedslov, for det kan vel ikke være saa længe, inden den skal være færdig. Jeg forstaar, at Lovforslaget nu skal i Udvalg; jeg havde tænkt mig, at vi kunde vedtage det uden Udvalg. Jeg for mit Vedkommende vil være villig til at overveje disse Spørgsmaal, men jeg kunde dog tænke mig, at denne Lov maatte gøres færdig, før man kom til et endeligt Resultat for de nye Spørgsmaals Vedkommende.

Til det ærede 5te Medlem for Sorø Amt (Johannes Lou) vil jeg sige, at jeg